

Igor Majzlan

Příběh psa Bukyho



Igor Majzlan

Příběh psa Bukyho



OBSAH

COPYRIGHT	4
NUDNÉ MĚSTO	5
NEVÍTANÝ HOST	8
BUKYBAL	11
ROZRUCH NA HŘIŠTI	13
SÁZKA	16
MATĚJ A MATOUŠ	21
TEST INTELIGENCE	27
BUKYHO SLOVNÍK	30
TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ	34
CESTA K MOŘI	37
DOVOLENÁ NA OSTROVĚ LOŠINJ	42
DOPIS OD MATĚJE A MATOUŠE	48
BUKY JEDINÝ NA SVĚTĚ	50
DRAMATICKÁ REPORTÁŽ	53
ŠKOLÁCI NEPLÁČOU	58

Copyright

Autor: Igor Majzlan
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

Ze slovenského orginálu
Igor Majzlan: Příbeh psa Bukyho,
který vyšel ve vydavatelství Ikar v Bratislavě v roce 2008,
přeložil Igor Majzlan a Olga Svobodová.

Ilustrace: Érdi Balázs

ISBN:
978-80-87976-97-5 (ePub)
978-80-87976-98-2 (mobipocket)
978-80-87976-99-9 (pdf)

Kapitola 1

Nudné město



Slunce již stálo vysoko a rozpalovalo asfaltové chodníky a cesty, vinoucí se mezi betonovými paneláky. Sídliště bylo téměř liduprázdné. U prolézačky, která vypadala jako zeměkoule, stál chlapec. Zdálo se, že se chystá na ni vylézt. Místo toho však chytil příčku ve výši své hlavy a rozběhl se. Zeměkoule se roztočila. Až teď na ni chlapec vyskočil. Zavěsil se za ruce, pak se zachytil nohama a vylezl výše. Nakonec, ležíc na samém vrchu, si vychutnával jízdu.

Jonatán – tak se kluk jmenoval, ačkoliv blízcí mu říkali jenom Jonek – spatřil, že na dětském hřišti již není sám. Blížili se k němu tři chlapi. Jeden z nich byl zavalitý a kráčel několik metrů před ostatními.

"Hej, ty, co to děláš?!" zakřičel na Jonka.

Jonek počkal, dokud se zeměkoule neotočí natolik, aby měl chlapce znovu před očima, a odvětil: "Vozím se, nevidíš?"

"Vidím, nejsem slepý. Ale kdopak ti to dovolil?"

"Jak dovolil?" podivil se Jonek.

"Prolézačky patří pouze těm, co bydlí v tomhle domě," chlapec ukázal palcem za sebe.

"Vymýšlíš si," nevěřil mu Jonek.

Chlapcova tvář potemněla. "Takže ty odsud nevypadneš?" zasyčel.

"Ne," odvětil Jonek.

„Bruno, dej mu za vyučenou!" zavolal na zavalitého chlapce jeden z jeho společníků.

Bruno přiskočil k Jonkovi a chytil ho za nohu. Tím zbrzdil otáčení zeměkoule. Vzápětí se pokoušel Jonka stáhnout na zem. Když se mu to nedařilo, zakřičel na kamarády, aby mu přišli na pomoc.

Jonek se polekal a ztuhla svíral tyč prolézačky. Věděl, že i když se na zeměkouli udrží, kluci ho brzy obklíčí a bude jim vydán na milost a nemilost. Snažil se přemýšlet. Něco ho napadlo. Podvolil se Brunovu tahu a sestoupil o příčku níže. Na ní se obrátil a seskočil. Při pádu se Brunovi vytrhl. Jen co na zemi nabyl rovnováhy, vyrazil vpřed. Prokličkoval mezi houpačkami, přeskočil ohradu dětského hřiště a utíkal k hrázi. Doufal, že kluci za ním nepoběží. Zanedlouho však za sebou zaslechl dupot. Vydrápal se na hráz. Za ní tekla říčka. Seběhl k ní a skočil do vody. Ponořil se, ale hned se zase dostal na hladinu a vydatnými tempy plaval na druhou stranu. Zastavil se, až když kolenem narazil na mělčinu. Utřel si oči a ohlédl se. Jeho pronásledovatelé zůstali na břehu a odtud na něj pokřikovali nadávky a urážky. Nedbal na ně. Byl zachráněn.

Když si Jonek oddechl a očistil tenisky od bahna, zvědavě se rozhlédl. V této části sídliště ještě nebyl. Rozhodl se, že dokud neuschne, trochu prozkoumá okolí. Vydal se do úzkých uliček s rodinnými domy. Na konci jedné z nich zaslechl příjemnou hudbu. Zabočil za roh domu a uviděl pouť. Už z dálky rozeznal řetízkový kolotoč, ruské kolo, centrifugu a střelnici. V kapse nahmatal několik mincí. Doufal, že má u sebe dost peněz alespoň na jedno svezení. Za chvíli už stál u pokladny a prohlížel si ceník. Ukázalo se, že všechno je příliš drahé. Byl zklamaný, ale nechtělo se mu odejít. Líbilo se mu tady. Poslouchal hudbu, procházel se mezi atrakcemi a sledoval, jak se lidé baví. Později si všiml pestrobarevné budky. Připomínala zastaralý hrací automat. Popošel k ní a uviděl nápis:

SISA TI PŘEDPOVÍ BUDOUCNOST. NASTAV SVŮJ VĚK A VLOŽ DVACETICENTOVOU MINCI.

Jonek se zaradoval. Dvacet centů – tolik měl. Přepínač otočil do polohy DESET LET a do otvoru vhodil peníz. V horní části budky bylo sklo a za ním žaluzie. Ty se rozevřely. Za nimi se zjevila figurína ženy s dlouhými černými vlasy. Ozval se hlas: "Vítej! Jmenuji se Sisa. Předpovím ti budoucnost. Ale nejdříve mi pověz, jak se máš a stiskni červené tlačítko."

Jonka to překvapilo. Proč by měl něco vyprávět? Ať mluví ona, když je věstkyně. Ale najednou se mu zachtělo postěžovat si.

"Já...,“ začal, „... nemám se moc dobře. Nedávno jsme se přestěhovali do tohoto města a mně se tady nelíbí. Je tu nuda." Na okamžik zmlkl. Pak vzdychl a dodal: "Nemám tady žádné kamarády."

Stiskl červené tlačítko.

"Mou věštbu si přečti na lístku," řekla Sisa. Žaluzie se zavřely a vysunul se papírek. Jonek ho vytáhl. Stálo na něm:

V TVÉM ŽIVOTĚ SE OBJEVÍ NĚKDO, KDO VŠECHNO ZMĚNÍ.

Jonkovi se vyjasnila tvář, když vzrušeně četl větu znova a znova. Och, kdyby to byla pravda! Ale... kdo by to tak mohl být? uvažoval. Pak se zarazil. Uvědomil si, že se téměř nechal nachytat. Sisa přece není žádná věstkyně. Je to jenom stroj a stroje věstit neumí. Zaručeně ne.

Zjistil, že šaty má už téměř suché a odebral se domů.

Kapitola 2

Nevítaný host



Jonkova maminka Olivie právě nakupovala v potravinách. Všimla si, že kdosi na ni kývá. Byla to její sousedka Eva. Nedávno ji potkala poprvé a hned se skamarádily. Spojovalo je hlavně to, že jejich manželé pracovali daleko v zahraničí.

"Všude tě hledám," řekla Eva. "Jsi moje poslední naděje."

"Co se děje, Evo?" zeptala se Olivie.

"Představ si, zítra cestuji za Marcelem. Poletím letadlem. Teprve dnes jsem se to dozvěděla. Poslal mi letenku."

"Ty se máš," řekla Olivie. "Já toho svého uvidím až na podzim."

"Ale nevím, co udělám se psem," zamračila se Eva. "Vzít ho nemůžu. A nerada bych ho dala do psího hotelu."

"Tak ho dej k nám!" navrhla Olivie. "S Jonkem se ti o něj postaráme."

"Opravdu? Ty by sis ho vzala?" zeptala se Eva.

Olivie přikývla.

"Ale... na celé léto?"

"Klidně i na celé léto," řekla Olivie. "Vlastně se mi to teď i hodí. Joněk bývá často smutný. Nemůže si zvyknout na nový domov. Pes ho určitě potěší. Už se nemohu dočkat, až mu to řeknu."

Olivie položila na stůl čokoládu, krabici pralinek a dvě karamelové tyčinky.

"Tolik dobrot!" zvolal Jonek.

"Mám pro tebe dobrou zprávu," řekla Olivie. "Budeme mít psa. Teta Eva nám ho půjčí."

Jonek mlčky rozbaloval čokoládu.

"Ty nemáš radost?" divila se Olivie.

"Ne," odvětil.

"Jak to?"

"Nemám rád psy."

Olivie zavrtěla hlavou. "A já jsem si myslela, že každý kluk má rád psy."

"Já ne."

"Možná je jenom neznáš. Kdybys viděl toho Evina psa! Jaký je velký a pěkný! Budeš ho moci cvičit, chodit s ním ven, starat se o něj. Alespoň se nebudeš nudit."

Jonek chvíli mlčel, pak důrazně řekl: "Mami, já nechci psa."

"Ale proč?" nechápala Olivie.

"Proto!"

"Ty jen trucuješ."

"Netrucuji!" odsekl Jonek.

"Už jsem Evě slíbila, že se jí o psa postarám. Zítra odjede do zahraničí a nemá ho kam dát. Jdu pro něj," rozhodla se Olivie a odešla.

Jonek cucal tabulku čokolády. Moc mu nechutnala. To je dnes den, pomyslel si. A teď ještě tohle. Bude se muset starat o nějakého psa. Kdysi dávno, když ještě nebyl školákem, ho na smrt vystrašil velký vlčák. Z ničeho nic na něj skočil a olízl mu obličej od brady až po límec. V té chvíli si myslel, že to je jeho konec. Naštěstí se mu podařilo uprchnout. Následující dny však nevycházel strachy z domu, a pokud i vyšel, ustavičně se kolem sebe rozhlížel, zda někde nějakého psa nespatří. Později ho strach přešel, ale od těch dob psy neměl rád a vyhýbal se jim. Najednou dostal bojovnou náladu. Však já mu ukážu! říkal si v duchu. Jen ať zkusí vejít do mého pokoje! Hned zjistí, že zde není vítán. Z police si vzal zbraň. Byl to nejnovější model vodní pistole. Měla dostřel přinejmenším z jednoho konce pokoje na druhý. Pro jistotu se zásobil i náboji – dvěma lahvemi vody. Vše si zanesl do skřípky za křeslo ve svém pokoji a čekal.

Venku se již setmělo, a Olivie pořád nepřicházela. Jonek seděl na posteli, v ruce měl walkman a na uších sluchátka. Poslouchal příběh o chlapci, který měl svůj vlastní motorový člun. Najednou se mu zdálo, že se v předsíni něco pohnulo. Podíval se tím směrem a otevřel ústa překvapením. Na prahu pokoje stál